

കവനത്തിനു കാശോ? സാഹിത്യം എന്നാ തെവിടിസ്ഥിയോ?

സുധാരി പണിക്കവീടിൽ

അമേരിക്കൻ മലയാളി എഴുത്തുകാർ കുറച്ച് വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഇവിടത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളോട് തങ്ങളുടെ രചനകൾക്ക് പ്രതിഫലം വേണമെന്നു ഒരാഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. എഴുത്തുകാരിൽ പലരും തങ്ങളുടെ രചനകൾക്ക് പ്രതിഫലമോ, പ്രതികരണമോ, ഫ്രോസാഹനമോ കിട്ടുന്നില്ല എന്നു വിലപിച്ചു. ആ വിലപങ്ങൾക്കുറം ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല. അവശ്യമാർ, ആർത്ഥമാർ, ആരംഭശൃംഖലാർ (ആലംഗപരീനമാർ എന്നു ശരി) അവരുടെ സകടം ആരംഭിയാൻ? അല്ലെങ്കിലും കണ്ണീരിനു എന്തു വില. അതും ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ. പ്രശ്നം കവിയും, നടന്നും, സംഘാടകനും, പ്രാസംഗികനുമായ അമേരിക്കൻ മലയാളി ശ്രീ പീറ്റർ നീബുർ എഴുത്തുകാരുടെ സകടങ്ങൾക്ക് “മുപ്പ്”(മേൽപ്പറമ്പ് മുന്നു “പ്രകൾ”) എന്നു പേരിട്ടു ഒരു തേങ്ങലിന്റെ താളം. കൊടുത്തതെഴികെ പ്രതികരണം. പത്രക്കാരിൽ നിന്നോ വായനക്കാരിൽ നിന്നോ ഉണ്ടായില്ല. പ്രതിഫലവും, ഫ്രോസാഹനവും തമേവ! ആ ഇടക്ക് എം. ക്രൂഷ്ണൻ നായർ മലയാളം. പത്രത്തിന്റെ താളുകളിലുടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഇവിടത്തെ എഴുത്തുകാരര ചമട്ടി കൊണ്ടു (പേന കൊണ്ടില്ല) പ്രഹരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നിരുന്നു. അപമാനത്തിന്റെ വേദനകൊണ്ട് പുള്ളത ചില എഴുത്തുകാരര നോക്കി വായനക്കാർ നിർദ്ദേശം ചോദിച്ചു : പ്രതിഫലം വേണം. അല്ലോ? അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ട - ചമട്ടി പ്രഹരം. അടിക്കുന്നയാളുടെ കൈ കഴുപ്പിച്ചതല്ലാതെ എഴുത്തുകാരൻ അവരെന്റെ പേന മടക്കിയില്ല. നുയോർക്കിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന കൈരളി പണ്ണിക്കേഷൻസ് എഴുതാൻ കഴിവുള്ളവർക്കായി അതിന്റെ താളുകൾ തുറന്നിട്ടു നെന്നുർഗികമായ സർഗ്ഗക്കിയുള്ള എഴുതുകാർക്ക് അവരുടെ രചനകൾ സഹൃദയ സമക്ഷം കാഴ്ചവക്കാൻ അവസരം നൽകി.

എഴുത്തുകാർ അവരുടെ ക്രൂതികൾക്ക് പ്രതിഫലം ചോദിക്കുന്നത് ഒരു പുതിയ കാര്യമല്ല. വള്ളത്തേതാളിന്റെ കവിതകൾ ചോദിച്ച പ്രതിഫലം മാത്രമല്ലെങ്കിൽ നൽകിയില്ല. കവി തന്റെ കവിത കൊടുത്തതുമല്ല. അന്ന് അത് വായനകാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു തർക്ക വിഷയമായി. ആ തർക്കങ്ങൾക്കിടയിൽ വായനകാർ എഴുതുന്നു എന്ന കോളത്തിൽ ഓരാൾ (കവനത്തിനു കാർ കട്ടണം പോൽ, ശിവനേ, സാഹിതി തേവിടിയുംയോ?) എഴുതിയതാണു സത്തപ്പും ഭേദഗതിയോടെ ഇ ലേവനത്തിന്റെ തലക്കെട്ടായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

കഷ്ടമെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ. അമേരിക്കൻ മലയാളി എഴുത്തുകാരെ പിന്താങ്ങാനോ പിന്തള്ളാനോ ഒരു വായനകാരാനുമുണ്ടായില്ല. കവിതയത്തിന്റെ രചനകൾ വായിച്ച് “ആവു” (ആശാൻ, വള്ളത്തേതാൾ, ഉള്ളുർ) എന്നു കേരളത്തിലെ വായനകാരാം ആശസിച്ചപോലെ അമേരിക്കൻ മലയാളി വായനകാരാം ആശസിപ്പിക്കുന്ന രചനകൾ അമേരിക്കൻ മലയാളി എഴുത്തുകാരിൽ നിന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന് ഇതിനർദ്ദമമല്ല. എഴുത്തുകാർ എഴുതികൊണ്ടിരുന്നു. എഴുത്തിന്റെ മുല്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി നിരുപണങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്ന ആളെ പ്രസ്തുന്നായ ഒരു കവിയും ശിക്കിട്ടികളും അധാരുടെ നിരുപണങ്ങൾ വിലമതിക്കാനാവത്തെ എന്നു പറയാനുള്ള വിവരമില്ലായ്മ മുലം വിലയില്ലാത്തതാണെന്നു പറഞ്ഞ് പരത്തിയത് കൊണ്ടു നിരുപണങ്ങൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോകുമെന്നു അവർ ആശിച്ചുകൂലും അമേരിക്കൻ മലയാള സാഹിത്യത്തിനു ഒരു നിരുപണ ശാഖ വളർത്തിൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. എന്തു സാധാനവും എത്ര നല്ലതായാലും അതുപയോഗിക്കാൻ ആളിലെല്ലാക്കിൽ വന്നപ്രദിക പോലെ വെറുതെ പാശായി പോകും. അതെ പോലെ അനവധി എഴുതുകാരുടെ രചനകൾ അവ അർഹിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പൊയി എന്നത് സങ്കടകരമാണു. ഇവിടെ എഴുത്തുകാർ എഴുതുന്നു അവ ചില പത്രങ്ങളിൽ, വെബ് മാസികകളിൽ വരുന്നു. അത് വായിക്കുകയും അതിനെ കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുകയും ചെയ്യുക എന്ന ഒരു രീതി ഇവിടെ നിലവിൽ ഇല്ല. അതു കൊണ്ടു അവയെല്ലാം വേന്തൽ ത്രുണങ്ങൾ പോലെ നശിച്ച് പോകേണ്ടതാണു. എങ്കിലും അവർ തളർന്നില്ല. അതേപോലെ പ്രസ്തുരായ പല എഴുത്തുകാരുടേയും രചനകളെകുറിച്ചുള്ള നിരുപണങ്ങൾ കൈരളി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചകാണ്ടിരുന്നു എന്നും നമ്പിപുർവ്വം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ലേവകൾ ഡി.സി. ബുക്ക്‌സിൽ നിന്നും കുറച്ച് പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി പുറത്ത് വന്നപ്പോൾ അവിടെ നിന്നിരുന്ന ഓരാൾ ചോദിച്ചു.

“സാർ അമേരിക്കയിൽ നിന്നല്ലോ? വേഷം സാധാരണ മുണ്ടും ജുണ്ടും ആയിരുന്നു. കഴുത്തിലും കയ്യിലും സർബ്ബ ചങ്ങലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.. ഇത് എല്ലാ അമേരിക്കൻ മലയാളികളുടേയും ലക്ഷണമല്ലെങ്കിലും. അങ്ങനെ ഒരു ധാരണ നാട്ടിലെ ചിലർക്കുള്ളതായി അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പിനെ അയാൾക്ക് അമേരിക്കൻ മലയാളിയാണെന്നു എങ്ങനെ മനസ്സിലായി. അയാളുടെ അടുത്ത ചോദ്യം കേടുപോൾ അതിനുത്തരം കിട്ടി. അയാൾ പറഞ്ഞു. സാറിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ താൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പുസ്തകം പോലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എന്നോട് (അനു താൻ പുസ്തകമാനും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നില്ല) സംശയലേശ്യമെന്നു എന്നെന്ന് പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അയാൾ പറയാൻ കാരണം അമേരിക്കൻ മലയാളിയുടെ (അമേരിക്കൻ മലയാളി എഴുത്തുകാരുടെ) ഭാഷ സ്വന്നഹം ഇന്നു ലോക പ്രശ്നമായത് കൊണ്ടാണു. ഹൃദയമായ മലയാളം കേൾക്കാൻ അമേരിക്കയിലേക്ക് വരിക എന്ന് യൃസരീരനായ ശ്രീ ചാക്രോ ശക്രത്തിൽ ഒരിക്കൽ എഴുതുകയുണ്ടായി.

പത്രകാർ അവരുടെ രചനകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കൻ സന്നന്ദ്ര കാട്ടുനില്ലെങ്കിൽ, സമുഹം അത് വായിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് വേണ്ടെന്നു വച്ച് ചക്കറ്റേതാട അവർ അവരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ സ്വന്തം ചിലവിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. കാലം എല്ലാറ്റിനും മറുപടി നൽകും. ആർക്കും ദൈരുമായി അമേരിക്കൻ മലയാളിയോട് നിങ്ങൾ എത്ര പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതീടുണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പുസ്തകം. താൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു പറായാൻ ഒരവസരം ഉണ്ടാക്കാൻ അമേരിക്കൻ മലയാളിക്ക് കഴിഞ്ഞത് ഒരു വലിയ നേട്ടമാണു. സമീപ ഭാവിയിൽ അവർ എഴുതി കൂടിയ വിഷയങ്ങളെ ആരോഗ്യിക്കും. വിലയിരുത്തും. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചപോലെ സ്ഥാർമ്മത്തിപരരുടേയും അവരുടെ ശിക്കിട്ടികളുടേയും അനാവസ്യമായ ഇടപെടലുകളും. വായകൾ തോന്ത്രിയത് കോതകൾ പാട്ടുന്നപോലെ അവർ വിളിച്ച് പറയുന്ന വിവരകേടും. ഉണ്ടാകും. ഒരിക്കൽ തോട്ടക്കാട് ഇക്കാവുമ്മയോട് ചാത്തുകൂട്ടി മനാടിയാർ ചോദിച്ചു. : കവനമൺ കവക്കു കവക്കു കാണുന്നു നിന്നെന്ന ദ്രുതം. “ അതിനു അവർ ചുട്ട മറുപടി പറഞ്ഞു ” കവച്ചു, കവച്ചതു മതിയോ നിനകൾ “ (ഇതു അൽപ്പം അഴീലമാക്കി ചിലർ ഇങ്ങനെ മുറിച്ച് പറയുകയുണ്ടായി. ” ഇനി മതി യോനി നകൾ “ ആവശ്യമില്ലാത്ത വിമർശനങ്ങൾ കേട്ട എഴുത്തുകാർ പരിശേഖരുത് എന്നു ഇന്ന്

ലേവകനു അഭിപ്രായമുണ്ട്. തനിക്ക് ചുറ്റും കുറെ സിൽബന്തികളേയും ശികിട്ടികളേയും കിട്ടാൻ വേണ്ടി അവർ എഴുതുന്നത് ”ഉദാത്തം, അസാധ്യം“ എന്നു പറയുന്നവരും എന്നു കേട്ടാലും ഒന്നിനും കൊള്ളില്ലെന്നു പറയുന്നവരും ശരിയായ നിരുപകരല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ എഴുതുക്കാർ ബോധവാനാരാക്കണം. രചനകളെ ശരിയായി വായിച്ച് മനസ്സിലാക്കി എഴുതുന്ന നിരുപണങ്ങൾ ആരും ഇപ്പോൾ ഗൗനിച്ചില്ലെങ്കിലും ഓരോക്കെല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും. ഇപ്പോൾ നിരുപകരുടെ എണ്ണം കുടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ഓരോഡിനും മുൻപ് ആരെങ്കിലും എഴുതിയത് നോക്കി അതെ പോലെ നിരുപണം. നിർവ്വഹിക്കുന്നത് കൊണ്ട് സാഹിത്യത്തിനു ശുണ്മുണ്ടാക്കാൻ പോകുന്നില്ലെന്നുള്ളത് വേറെ കാര്യം. കാരണം അതു മുൻപ് എഴുതിയ വ്യക്തിയുടെ കാഴ്ചപ്പാട് മാത്രമായിരിക്കും.

രൂപ ഭാവ വൈവിധ്യമാർന്ന രചനകൾ അമേരിക്കൻ മലയാളികളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാക്കട്ട എന്നാശംസിക്കുന്നു., അതിനു വായന ആവശ്യമാണു, ക്രിയാർത്ഥകമായ സാഹിത്യ ചർച്ചകൾ ആവശ്യമാണു പോർച്ചുഗീസ്സുകാരനായ കവി ജോസെ റെഗിയേം പറഞ്ഞു രണ്ട് തരം സാഹിത്യം ഉണ്ടെന്നു. “ ഒന്നു ജീവനുള്ള സാഹിത്യം” {Literature viva } മറ്റാനു പുസ്തക സാഹിത്യം” {Literature Livresca} രചനകൾ മൂലികമായിരിക്കണം. പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ച് എഴുതിക്കൂടുന്നവ അല്ലെങ്കിൽ കുറേബു മോഷിട്ടക്കുന്നവ നല്ല രചനകൾ ആവശ്യമെന്നില്ല. വായനയുടെ ബലത്തിൽ മാത്രം ഉണ്ണി സൃഷ്ടിക്കുന്ന അനുഭവ ശുന്നമായ സാഹിത്യത്തിനു മുല്യം കുറയും. ജോസെ റെഗിയേം പറഞ്ഞപ്പോലെ വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഓ.വി.വിജയനും എ. മുകുന്ദനും സകരിയയും പ്രശസ്തിയിൽ നിൽക്കുന്നോരും സകരിയയും രണ്ടു തരം സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി എഴുതി. അതാണു ഈ സാ... ന സാ... (ഈശവ സാഹിത്യം, നസാണി സാഹിത്യം) ആക്ഷേപ ഹാസ്യരൂപത്തിൽ എഴുതിയതാണെങ്കിലും ഈ സാഹിത്യത്തിലും ജാതി ചിത്രകൾ കടന്നു വരുന്നുണ്ട്. അതാണും ഒഴിവക്കാൻ കഴിയാത്ത മനുഷ്യൻറെ ഭൗമംജ്ഞങ്ങളാണും. എഴുതുക്കാർ അതൊക്കെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി കണക്കാക്കി അവരുടെ രചനകളിൽ കുടുതൽ ശ്രദ്ധ പൂഢർത്തി അതിൽ മുഴുകുന്നോരും നല്ല നല്ല രചനകൾ ഉണ്ടാകും. ധാരാളം നീണ്ട കമകളും നോവലുകളും പല മാസികകൾക്കായി എഴുതിയിരുന്ന മുട്ട തത് വർക്കി സാരിനെ കുറിച്ച് ഒരു കമ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന അത്തരം കമകളുടെ ഓരോ അദ്ദൂയായങ്ങൾക്കായി

പ്രതാധിപരും അദ്ദേഹത്തെ സമീപിക്കുന്നോൾ കമ എവിടെ വരെയായി എന്നു അദ്ദേഹം അവരോടു ചോദ്യക്കുമെത്രെ. അപ്പോൾ അവർ പറയും : മരിയകുട്ടി വേലിക്കൽ നിന്നും ഒരു പുണ്ണിരിയോടെ തകച്ചുനോട് എന്നോ പറയാൻ ഭാവിക്കുന്നു.“ പുരത്ത് അൽപ്പ് സമയം കാത്തിരിക്കു അതിന്റെ തുടർച്ച ഇപ്പോൾ തരാമെന്നു അപ്പോൾ വർക്കി സാർ പറയുമെന്നു. ഇതു ശരിയോ തെറ്റോ ആയിരക്കാളുടെ. ഇതിൽ നിന്നും ഒരു പാഠം എഴുതുക്കാരൻ പരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അനുഗ്രഹിതനായ വർക്കി സാറിനു അങ്ങനെ സാധിച്ചുക്കാമെന്നു കരുതി അതെപ്പോലെ എല്ലാവർക്കും സാധിക്കണമെന്നില്ല. ഗായകർ സാധകം ചെയ്യുന്ന പോലെ എഴുതുകാരനും സർഗ പ്രതിഭയുടെ വരദാനത്തിനായി തപസ്സു ചെയ്യണം. അല്ലാതെ ആരൈകിലും എഴുതിയത് ചില ഭേദഗതികളോടെ പകർത്തി, ഇവിടെ ആരു് വായിക്കാൻ എന ഉറപ്പിൽ കട്ട എഴുതാൻ ശ്രമിക്കരുത്, അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോളെ പരിതാപകരം. പ്രതികരിക്കാത്ത വായനക്കാർ, പരസ്പരം സ്വപർഖയുള്ള എഴുത്തുകാർ എല്ലാം അത്തരം മോഷ്ടാക്കൾക്ക് (കളുള്ളാർ എന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല - വെറുമൊരു മോഷ്ടാവിനെ കളുള്ള എന്നു വിളിക്കരുതല്ലോ) പ്രചോദനം നൽകുന്നു.

ശുഭം